

BÀI 84.

30 NĂM SAU.

NGÀY ĐÓ CÓ TA MƠ ĐƯỢC TRỌN ĐỜI

(*Đối Thoại Văn Chương*)
(*ghi lại những E-mails giữa TTBG và nữ độc giả tên*
Thương Thương ở Sài Gòn.)
(Bài 4)

Thư gửi Thương Thương.

Cali, thứ Sáu ngày 10/11/2006

TThương thân mến,

Có thể nói, lần đầu tiên kể từ khi xa Nguyễn, BG mới tìm thấy lại “*một Nguyễn thứ hai*” đã làm hành động “*ngã tự cư*” theo cái “*phong vận kỳ oan*” mà Định Mệnh đã đặt đề lên cuộc đời BG.

Đúng vậy TThương ạ. Trong đời BG, đã nhiều lần nhìn thấy “*phép lạ*” nên không bao giờ mất lòng tin vào Thượng Đế. Dẫu cho biết bao thăng trầm gặp phải, có lúc gần sát bên cái hồ sâu tự tử, BG vẫn ngóc đầu trời dậy do bàn tay giúp đỡ vô cùng kỳ diệu của một đấng vô hình.

Những ví dụ điển hình BG có thể kể ra như sau:

1/ Đầu tiên là bản văn *Thương Tội Đời Nhau* về anh Thuận Văn Chàng, BG viết trong một đêm như có ai thôi thúc để viết, đúng vào cái buổi Trần Nghi Hoàng và BG chia tay nhau vĩnh viễn (tháng 3/1996).

2/ Sau đó 8 năm, câu chuyện cuốn Lưu Niệm Khóa 20 Võ Bị Dalat, anh Thuận Văn Chàng hứa tặng cho BG, phải 38 năm sau mới đến tay BG. Và nếu xét kỹ câu chuyện, sẽ thấy là một cái gì rất linh thiêng mà con người không hiểu được (như đã kể trong bài viết *Đoạn Kết Của Một Lời Hứa* đăng trong tác phẩm *Thiên Nga*.)

3/ Tác phẩm *Điệu Múa Cuối Cùng Của Con Thiên Nga* dày gần 900 trang, TThương có tin là BG viết ra chỉ trong hai tháng (trong đó có những nhân vật BG **chưa bao giờ** từng mang ý định viết về họ)? Viết như thôi thúc, như chộp giật với thời gian, viết bất cứ lúc nào

rảnh rỗi và viết thật nhanh, để đến bài cuối cùng viết về chính thân phụ BG, BG mới nhận ra **KHUÔN MẶT ĐỊNH MỆNH là Ông, và cũng là BG.**

Có nghĩa rằng khuôn mặt ấy chính là Sự Cô Đơn Tuyệt Đối và Tình Yêu Nghệ Thuật nằm ngay giữa trái tim mình.

Kể từ khi viết xong bài *Mẹ Và Cha Tôi* để nhận diện ra khuôn mặt Định Mệnh trong cuộc đời mình, BG thấy lòng an bình hẳn, không còn dao động về bất cứ hình ảnh cũ, mới nào trên cái nghĩa yêu đương.

(Có dịp đọc lại *Thiên Nga*, TThương sẽ thấy bài Tiếng Gõ Của Định Mệnh 1 đăng ở đầu tác phẩm KHÁC HẸN với Tiếng Gõ Của Định Mệnh 2 đăng ở cuối tác phẩm. Trong đó, **nhân vật TÔI ở bài 1 vẫn chưa tìm ra khuôn mặt Định Mệnh là ai** cho đến khi kết thúc tác phẩm.)

Ngoài ra, còn rất nhiều phép lạ về câu chuyện Trần Nghi Hoàng và những người đàn ông khác mà BG đã có dịp chứng nghiệm. Nhất là câu chuyện với một anh Luật sư người Bỉ tên Jean-Pierre, yêu BG, tặng BG cái nhẫn hứa hôn có khắc tên anh ta và tên BG, bây giờ BG vẫn còn đeo nơi cổ. (Có dịp sẽ nói rõ chuyện này cho TThương nghe).

Trở lại câu chuyện *Trần Sa*, phải nói rằng đã có rất nhiều phép lạ xảy ra cho thấy cái tính Định Mệnh liên tục đeo đuổi hai người trong cuộc.

- Ví dụ như sự Nguyễn dỗi theo bóng hình BG suốt từ khi chia tay tháng 4/1976. Tại sao Nguyễn gặp lại BG trong bối cảnh 7 năm sau, trong tư thế một người nghệ sĩ biểu diễn Nguyễn thường vẽ vờ mờ ước? Khi còn yêu nhau, Nguyễn vẫn biết BG là một tay *violoniste* trình diễn nhưng chưa có dịp CHÍNH THỨC nhìn và nghe BG đánh đàn giữa công chúng như vậy.

- Một điển hình nữa:

Tại sao khi qua Mỹ, gia đình Nguyễn không lưu trú trong một thành phố rộng lớn nào khác, mà lại về San Jose, thành phố BG ở đó đã từ lâu?

- Và tiếp theo là sự chào đời của tác phẩm *Trần Sa* trong khi BG KHÔNG BAO GIỜ muốn cho nó chào đời cả. Thêm nữa, bài TỰA mà KHÔNG CÓ TỰA của anh Phạm Thái Chung trong quyển *Trần Sa* cho thấy có rất nhiều điều "kỳ lạ trong câu chuyện hôn oan" của nhân vật Trần Sa.

- Cuối cùng là câu chuyện "căn phòng khóa kín của chị BG" ngay trong chính căn nhà Nguyễn đã ở ngày xưa, mùa hè 2006 vừa qua, BG đã "bay về" nằm ngủ trong đó mà Nguyễn không hay.

Đúng như TThương nói, có lẽ Định Mệnh đã buông tha kể từ khi BG nhận chân ra "*Người Tình Định Mệnh*" và bằng lòng bắt tay cùng người ấy. Nên từ một năm qua sau khi viết xong tác phẩm Thiên Nga, BG bỗng thấy lòng bình an hẳn. Rồi độ vài tháng trở lại đây, có cảm tưởng như đời mình sắp sửa "*sáng ra*", tựa như những tháng năm đàng đẵng trước đây chính là "*đêm tối*" và từ bây giờ trở đi ví như "*lúc gần sáng*" vậy.

BG phải cảm ơn TThương ở những khơi dậy dĩ vãng. Từ mấy ngày qua, sau khi câu chuyện Trân Sa được đề cập qua các lá thư *e-mail* của bọn mình, BG mới có dịp sống lại khung trời cũ với con người cũ của Nguyễn và cũng là của BG.

Bây giờ thì BG tin rằng Nguyễn là người sung sướng nhất trong vô số các độc giả của BG khi cầm trên tay tác phẩm Trân Sa.

Này nhé, TThương hãy tưởng tượng, một người cha có "*đứa con rơi*", mấy chục năm sau gặp lại, mừng rỡ thế nào? Huống hồ "*đứa con rơi*" đó lại là một tác phẩm văn chương, có ai dám nghĩ rằng mình sẽ tìm lại được theo với quy luật "*thời gian xóa mờ tất cả mọi ân tình xưa cũ*"?

Vậy mà Nguyễn ĐÃ ĐƯỢC nhìn lại Trân Sa "đúng y" như khi đã cấu tạo nên nó hai mươi mấy năm trước.

TThương hãy nghĩ thêm chút nữa xem, với một đứa con bằng xương bằng thịt, mình chỉ thấy hạnh phúc khi nó còn nhỏ, chứ khi lớn lên, nó có cuộc đời nó, không nghe theo ý mình, nhiều khi mình cũng đau khổ vì nó.

Chứ còn *một đứa con chữ nghĩa*, bao giờ nó cũng ở trong trạng thái đáng yêu như khi mới vừa thai nghén; và sau khi đã chào đời, nó sẽ vĩnh viễn đem lại được cho tác-giả-người-cha-người-mẹ cái hạnh phúc kỳ diệu của lần đầu tiên cấu tạo ra nó mà thôi.

Mấy ngày qua, ngồi viết lại Trân Sa vào *computer*, BG mới lại càng thấy thương chính ***con người chung thủy của mình*** hơn nữa.

Câu viết của BG trong sách ngày xưa:

"Sẽ có một ngày Mãn tự nguyện biến mất khỏi đời Nguyễn mới mong đền trả được những ân tình đã nhận của Nguyễn hôm nay",
quả thật đã chứng nghiệm được điều thủy chung đó với Nguyễn.

Sự BIẾN MẤT này cũng chính là sự HIỆN DIỆN rõ rệt nhất. Trong đầu Nguyễn luôn giữ mãi một Mãn xinh đẹp, tài hoa, phiêu bồng, lãng mạn. Bây giờ, qua tác phẩm Trân Sa, cô Mãn ấy sống dậy rõ nét. Tại sao? Bởi vì BG tin rằng "*Tác phẩm Trân Sa đã là MỘT HẠNH PHÚC VÔ BỜ cho Nguyễn, con người sâu thẳm rất yêu dấu kỷ niệm.*"

Ân tình Nguyễn trao cho BG hai mươi mấy năm trước, được BG trả đủ, không chỉ là lời hứa "sẽ đem 11 tập Trần Sa lên quán café Tao Đàn trao lại cho Nguyễn mùa Noel 1976" thôi, lại còn là một tác phẩm Văn Chương sống mãi với thời gian.

Thân ái, BG

□

Nhận thư Thương Thương.

Sàigòn, thứ Bảy ngày 11/11/2006

BG thân,

TThương đang đọc lại *Trần Sa* thật kỹ, ghi *note* bút chì để được nói chuyện với tác giả khi gặp gỡ.

Đọc *Trần Sa*, TThương cảm nhưng không rơi nước mắt, vậy mà không hiểu tại sao *mỗi khi đọc thư BG nói về Trần Sa*, dù thư đó TThương đọc rất nhiều lần, mỗi lần đọc đều rơi lệ, như lúc này đây. Chính TThương cũng không lý giải được theo điều ấy. Trong đời TThương, giòng lệ bao giờ cũng chảy ngược vào tim. Ấy vậy mà...

TThương rất vui mừng khi thấy BG chứng nhận rằng BG đã thoát ra được cái vòng xoáy của Định Mệnh.

Trong *Trần Sa*, bài *Tựa* của anh Phạm Thái Chung thật tuyệt. Cách diễn đạt ý tưởng và văn chương thật lôi cuốn, pha lẫn cay đắng, khi đọc, độc giả phải có lúc dừng lại mà suy nghĩ. Anh đã hiểu tác phẩm bởi vì anh hiểu BG. Đúng là ân tình này BG còn nợ mãi cho anh. (Tối đây TThương nhớ lại một câu thơ làm ra cho người xưa khi còn ngồi ở bậc Trung học: "*Chúng ta còn mãi nợ cho nhau*").

Đúng như BG nói: "*Nguyễn là người sung sướng nhất trong vô số các độc giả của BG khi cầm trên tay cuốn Trần Sa.*" Điều này thật dễ hiểu bởi ***tự đáy lòng tác giả chỉ viết cho một người đọc*** và người ấy đã nhận được ân tình tác giả tặng riêng cho.

Thật là kỳ lạ!

Hai người cố tình không gặp lại nhau nhưng trên từng bước đường đời luôn có nhau để trao cho nhau những ân tình sâu nặng. Món quà BG tặng Nguyễn quá lớn, ***nhưng Nguyễn cũng đã tặng cho BG cả cuộc đời của Nguyễn rồi đó thôi!***

TThương đang tưởng tượng 10 hay 20 năm nữa, nếu Định Mệnh "bắt" BG và Nguyễn gặp lại nhau, có thể là trong "căn nhà bốn phòng", hai người bạn già sẽ nói chuyện gì đây? Nhớ kể cho TThương nghe nếu lúc ấy TThương còn sống.

Cảm ơn BG đã viết một bức dài thật hay cho TThương.

Thân mến, TThương.

□

Trần Thị Bông Giấy.
San Jose, California, thứ Tư ngày 3 tháng 10/2012
[]